

Velká opera na Malé scéně

Doprovodný program GRAND Festivalu smíchu v rámci jubilejního ročníku opět přináší na Malé scéně ve dvoře rozmanitou nabídku představení – pohádky, improvizaci show, stand upové výstupy a letos zcela netradičně i komickou operu **Figaro aneb Svatba Lazebníka sevillského**, která se na malém prostoru naplno rozezněla v úterý 20. ledna. Tohoto nevšedního nastudování opery, jež vzniklo kombinací Mozartovy Figarovy svatby a Rossiniho Lazebníka sevillského, se zhostili studenti pěveckého oddělení Konzervatoře Pardubice pod režijním vedením dramaturgyně Východočeského divadla Jany Uherové.

Režisérka nechala jednat původní Beaumarchaisovy postavy v arénovém uspořádání prostoru, které je sice velice originální, ale po mladých umělcích vyžaduje dobrou pěveckou techniku a zároveň i jistý herecký um. Tomu je učila herečka VČD Romana Chvalová, jež společně s kostýmním výtvarníkem a scénografem Tomášem Moravcem pomáhala vytvořit také charaktery jednotlivých postav. Skloubit náročné pěvecké party s hereckým projevem se podařilo s lehkostí zejména představitelce Zuzanky Veronice Kaiserové. Ani představitel ústřední postavy Figara Denis Behina nepostrádal kvalit a vtipu, jenž projevil především v árii Largo al factotum z Lazebníka sevillského. Retrospektivní vzpomínání skrze vybrané scény z Rossiniho díla pak dalo vyniknout Ludmile Pergelové, která vytvořila mladé alter ego hraběnky Rosiny.

Pardubičtí konzervatoristé si tak dokázali hravě poradit nejen s operními úskalími, ale zároveň i s činoherním prostorem. A Malá scéna ve dvoře touto produkcí zase prokázala, že je natolik nosná, že dokáže zvládnout i to, co velké operní domy.

TreBl

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně MAXX CREATIVE s.r.o.

Realizaci projektu podporuje:

Ubytování zajišťuje:

Významní sponzoři:

Sponzoři cen festivalu:

Sponzor
Kuličky smíchu:

Rozvojový fond
Pardubice a.s.

Sponzoři festivalu:

Hlavní mediální partner:

Mediální partneri:

Východočeské divadlo Pardubice

20. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

V. pátek 24. ledna 2020
FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

Dnes soutěží... Východočeské divadlo Pardubice

Milé divačky, milí diváci, nestává se příliš často, že bychom do programu festivalu zařadili dvě komedie téhož dramatika. V případě autorského tria H. Lewis – J. Sayer – H. Shields ale bylo nutno udělat výjimku. Jak jste ostatně už pochopili, pokud jste navštívili pondělní představení kladenského divadla Hry, která se zvrtila týž autorů. Tito tři zakladatelé londýnského Mischief Theatre „založili“ také nový světový fenomén inscenování svých úspěšných her, nabitých situační i slovní komikou, v nichž se diváci smějí od začátku do konce, div jim bránice nepuknou. Pokud jde tedy o povahu našeho festivalu SMÍCHU, žádná jejich komedie, která pronikla na naše území, nemůže chybět. Stejně jako kladenská Hra, která se zvrtila je naše **Velká bankovní loupež** (The Comedy About a Bank Robbery) první inscenací v České republice a jistě

ne poslední. Pro ostatní česká divadla mohou být inspirací mj. ohlasy této crazy komedie na pardubickém jevišti. „Loupež“ jste totiž vy diváci, k naší velké radosti, zvolili nejúspěšnějším titulem loňského roku. Děkujeme vám a věříme, že stejně jako v předchozích festivalových dnech se i dnes královsky pobavíte, dosyta nasmějete a že se nám alespoň na chvíli podaří vyhnat vám z hlavy veškeré všední starosti. Být klasičkou, dodala bych snad už jen:

„A jestli se vám příběh nezalíbí, svou snahou nahradíme, co mu chybí.“
Připravte se, povalečí! Zhasínáme!

Anna Hlaváčková
dramaturgyně VČD

Jsem de facto na dráze zločince, prozradil ROBERT BELLAN

Režiséra **ROBERTA BELLANA** nemusíme dlouze představovat. Na pardubickém jevišti je totiž jako doma. Diváci si oblíbili nejen jeho autobiografickou komedii Normální debil, ale nově také Inszenaci roku 2019 **Velkou bankovní loupež**, která dnes večer zabojuje i o titul Komédie roku. A jaké komedie bodují právě u Roberta?

Nelákalo vás někdy vydat se na dráhu zločinu?

Jak nelákalo? Já se vydal. Ukradl jsem kdysi v mládí do divadelního představení vycpanou sojku z přírodopisného kabinetu. Doteď ji mám doma. Dokud ji nevrátím, jsem de facto na dráze zločince. Lituji toho, ale vzhledem k tomu, že už neexistuje ani ten kabinet a ani ta škola, tak na té dráze asi zůstanu.

Máte nějakého oblíbeného padoucha?

Pro herce i režiséry jsou všichni padouši oblíbení. Nejsem výjimkou – je tam takzvaně co hrát i režírovat. A mí, „nej“ oblíbenci? Je jich dost. Například sympatický Travoltův padouch Vincent Vega v Pulp Fiction. Fascinující, ale už ne tak sympatický Oldmanův Stansfield v Leonovi. Nebo Hopkinsův kanibal Hannibal v Mlčení jehňátek. Ale všem padouchům napříč národy a žánrem vévodí dle mne Karel Kopřivka pana Hrušínského ve Spalovači mrtvol.

Velká bankovní loupež je vaší další retro komedii. Máte rád retro?

Ještě mě nenapadlo se nad tím takto zamyslet. Ale je fakt, že když si proberu své hry nebo úpravy za poslední rok a půl, tak jsou všechny umístěny v čase minulého století. Takže ano, jsem retro režisér! Ne, vážně: mám retro rád. A nejen proto, že je to momentálně módní, ale baví mě zasazovat živé příběhy do doby minulé. Na základě historických souvislostí tak podnikám vzrušující výpravy do různých oblastí sociologie, hudby, tance, designu atp. Je to takové cestování v čase.

V čem spočívá váš recept na vydařenou komedii?

Asi v tom, co platí obecně pro všechny hry – vystavěné a vypointované situace, uvěřitelné herectví a umění zbavovat se vlastních nápadů.

V komediálním žánru jste jako ryba ve vodě. Jak to ale máte s dalšími dramatickými útvary?

Mě osobně baví tragikomédie. Například McDonagh a Tarantino. Poručík z Inishmoru a Pulp Fiction jsou moje oblíbená kultovní díla. A taky mám rád, když se i jiné žánry prolínají. Klidně romantika, thriller, vesnické drama nebo třeba science fiction v jedné hře.

Zítřka vás v Poediu čeká autorské čtení nových příhod Norberta Intribuse. Na co se mohou diváci těšit?

Diváci v Poediu se mohou těšit na další průšvihy „normálního debila“, odehrávající se na střední škole, na vojně a v divadelním angažmá. Tentokrát v letech osmdesátých. Současně už dopisují divadelní variantu a scénická čtení jsou pro mne takovým testem co do hry dát, co případně upravit nebo úplně vynechat. Už teď ale vím, že Normální debil 2 bude mít oproti jedničce jinou formu i podtitul. Snad můžu prozradit, že se v podtitulu nebude jmenovat Deník pubertáka ale Kalendárium. Jednotlivé kapitoly jsou totiž rámcovány daty historických událostí, které se v určitých částech budou prolínat s dějem hry. Těším se na to. Vše se mění, jen Saskia zůstává!

TreBl

Po pěti letech se na festival vrátil MAREK ADAMCZYK!

V úterý jste měli možnost vidět druhou soutěžní inscenaci **Pan Kolpert**, ve které si zahrál i herec vinnohradského divadla **MAREK ADAMCZYK**. Čím je specifické Činoherní studio v Ústí nad Labem a jaké to bylo naskočit do už zaběhlé inscenace, nám prozradil po představení.

Hrál jste už někdy předtím v Ústí nad Labem?

Ne, tohle je moje první zkušenost s Ústím.

Zaujalo vás něčím ústecké divadlo?

To divadlo mělo vždycky výraznou tvář. Vždy bylo slyšet, i když je už dál od Prahy. Vlastně je to takové epicentrum života města. A účel toho divadla se pořád snaží zachovávat, což se mi velmi líbí. Teď tam předělali klub, aby lidi více lákalo tam zůstat po představení, víc komunikovat – jak mezi herci, tak mezi sebou. Takže se divadlo snaží nějak žít s městem, což je skvělé. A věci, co tam inscenují, jsou odvážné a snaží se opravdu něco sdělit.

Znal jste se předtím už s některým z vašich hereckých kolegů?

Znal jsem se s Aničkou Fišerovou, vidali jsme se. Ale nikdy jsme spolu nehráli. Takže s tou jedinou jsem se znal osobně, jinak jsem je všechny poznal až tam.

Jak dlouho jste inscenaci zkoušeli?

Já do toho naskočil později, protože jsem přezkušoval za jiného kolegu, inscenace už byla hotová. Nazkoušel jsem to za dva tři dny. Zkoušky byly vlastně jen pro mě. Všichni mi ale velmi pomohli, bylo to od nich skvělé. Bylo to vlastně bezvadné dva dny, skoro jako za odměnu.

S režisérem Davidem Šiktancem jste se už znal z dřívějška?

Známe se dlouho, protože jsme spolužáci z DAMU. Vlastně jsme spolu udělali hodně věcí už právě na DAMU. Pak jsme spolu byli v Plzni. Mimochodem, s plzeňskou inscenací Lhářů jsme navštívili i váš festival. Bylo to asi před pěti lety. To byl náš první společný pardubický zájezd a teď jsme se vrátili s Ústím.

Jaká je pro vás tedy spolupráce s Davidem Šiktancem?

David se snaží pracovat organicky. Režuruje věci s přesností a my je potom hrajeme taky s přesností, ale trochu jinak, než jsme se na zkoušce domluvili. (smích)

Stalo se někdy, že jste se u této inscenace setkali s nepochopením diváků?

Že by diváci byli vyloženě zamlklí a nevěděli, co si o tom myslet, to se nám ještě nestalo. Ano, někdy jsou reakce silnější a někdy míň. Taky záleží na tom, kolik lidí přijde. Ale tady v Pardubicích to zrovna bylo skvělé, divácká reakce byla pozitivní a silná, takže to pro nás byla velmi příjemná repríza.

Co byste popřál GRAND Festivalu smíchu k jeho 20. výročí?

Určitě je vhodné popřát dalších dvacet let. Pardubický festival je mi sympatický. Jsem na něm už podruhé a přijetí bylo vždycky velmi milé, přívětivé a pohostinné. Tak vám přeju, aby se v tomto duchu festival odvíjel i dál. Aby sem jezdili rádi nejen diváci, ale i herci tak jako doteď.

JoL